

Everyday life in Zambia by Maria Skriver

Danmark i fjern fortid 2014

En tidlig forårmorgen slår sine folder over Gudenåens udspring, hvor min bror og jeg stille byder dagen velkommen med en af vores utallige gåture. En gåtur der på mange måder minder om alle de andre. Men havde jeg vidst, hvad jeg ved i dag, ville jeg vide at dette er dagen med sin helt egen agenda om, godt og grundigt, at ruske Marias, til tider, lidt småborgerlige jyde-københavnerv liv op med rødderne. Velvidende om, at vi i enhver samtale holder en lille del det andet menneskes velbefindende, eller som Løgstrup ville sige det, et andet menneskes skæbne i vores hænder, fik ordene denne flotte forårmorgen, taget magten over frygten og ansøgningen til Eventure Village i Zambia er fem timer senere sendt af sted. Fem måneder senere er det københavnske anker trukket op og suset fra take-off minder mig om, at noget nyt er skudt i gang.

Lusaka d. 4. september 2014

Lusaka

Vejle til Dubai - Dubai til Lusaka. Svarer lidt til at gå fra en Gucci forretning ind i en genbrugsforretning og jeg elskede det fra første åndedrag.

Min rejsemakker Maria Lund og jeg lander i en lille lufthavn, der giver det indtryk af sig, at det er ved at være længe siden, den har set et fly. Flypassagererne deles i to, og alt ikke japansk stiger ud af flyet. Temperaturen ligger på omkring de 22 grader og er dermed indenfor tempereret klima – faktisk lidt skuffende, når man ved at Danmark vil ramme de 25 grader denne dejlige septemberdag. Da vi rammer Lusaka er det ved at gå op for os, at vi gennemsnitligt er lige skøre. Til vores store fornøjelse er vi ikke de eneste tosser der forlader flyet og betræder zambiansk grund. To midaldrende engelske kvinder står distancen og ender grinende bag os i køen, og det er tydeligvis ligeså uvirkeligt for dem at stå dette sted, som der er for os.

Da vi lander behøver vi heldigvis ikke tænke de store tanker for en anden frivillig, Anja, har taget flyet selv samme dag for 3. gang, og sender sms'er til os om, at hun har arrangeret transport til os fra lufthavnen, vi skal bare finde en taxachauffør der hedder Max. Derudover forbereder hun os også lige på, at vi skal væbne os med tålmodighed ved visumskranken, da dette af gode grunde går på zambiansk tid aka det tager laaaaang tid. Til vores held går alt som smurt og det hele ville have taget ca. 10 minutter, hvis ikke det var fordi, at Lund ikke havde læst papirerne fra Eventure grundigt igennem, og dermed havde misset detaljen med de 50\$ til visum i lufthavnen. Heldigvis er Zambia så velorganiseret et land, at hun lige kan få lov til at smutte ud af lufthavnen for at hæve penge i en ATM.

Da Anja jo har været så behjælpelig at sende en Taxamand til os, som præcis ved, hvor vi skal hen, kan de to jyde-københavnere igen slappe af og suge dårlig afbrændt luft og en masse indtryk til sig. Jo tættere vi kommer på Lusaka, jo mere klart står "fattigdom" og "uland" printet ind på net-tavlen. Jeg henvender mig flere gange til Max for at høre om de enkelte kvarterer, vi kører igennem, og til min store overraskelse lyder svaret, at vi netop nu befinder os i ministerkvarteret, altså de riges kvarter... aha.. hvor er jeg glad for mit spørgsmål, for ellers ville min Lusaka historie have været anderledes og helt uden rigmandskvarterer.

Da vi ankommer til vores location *Lusaka Backpackers* er det gemt væk bag en stor grøn jerndør med pigge på toppen. Og udenom er der bygget en mur, med de klassiske fattigdoms pigtråd på toppen – smadrede flasker der er fastgjort i cementen så de kan holde diverse croocks ude. Indenfor murerne er det et helt andet syn, der byder os velkommen – Pool, Bahamas stråttægts bar og små havegange med tilhørende hytter. Stemningen bærer tykt præg af backpackere der chiller og nyder den afstressende tilværelse. Da vi kører ind i "indkørslen" kommer Anja os i møde og viser os på plads i den lille hytte, hvor vi skal overnatte.

Så langt så godt...nu venter der os kun en 16 timers bustur og en lille sejltur, så vil vi være fremme i Eventure Village. Anja fortæller, at hun ikke kunne hæve penge til busbilletterne, da hun landede i luften og hun nu har været rundt ved 5 ATMs uden held. Så nu handler det om hurtigst muligt at komme ned på busstationen og købe busbilletter. Uundgåeligt blev det – jeg måtte tage mig sammen, se min frygt for u-lands busstationer i øjnene og gå med derhen. Denne busstation overgår dog alt, hvad jeg har oplevet indtil nu. Aldrig har jeg været et sted, hvor det trickede hele min krop så meget at være. Her kunne det kun gå for langsomt at komme væk fra. Det stod pludseligt klart, at det "ministerkvarter", vi boede i, virkelig hørte til de riges bydel. Her var ikke bare tale om nogle påtrængende hjemløse – alt emmede af ekstrem fattigdom, lige fra mennesker til bygninger...eller mangel på samme. Allerede da vi drejer om gadehjørnet i den røde vejkantsjord, var vi i alles bevidsthed på busstationen. Vi kunne ligeså godt have været 3 omvandrede Benjamin Franklin dollartegn. Folk løb os i møde og hev fat i os, i det håb at de kunne hjælpe os med noget, og her tages der ikke hensyn til eventuelle privat sfærer. Anja forsøgte på bedste vis at ryste en yderst ubehagelig mand af sig, og dermed også os. Men han giver ikke så let op. Har en hvid person ikke brug for hjælp, så holder de sig bare tæt på indtil hjælpen behøves. Og da dette er holdningen hos alle på busstationen, skabes der hurtigt en kødrand af mennesker, der leger kongens efterfølger. Anja søger direkte hen til en lille snavset træbod med ting overalt og spørger efter tre billetter. Desværre rammer vi her ind i første problem - den sidste weekend i ferien, hvilket er ensbetydende med store rejsedag, og der er derfor ingen billetter at få hos de to store og eftertragtede busselskaber. Desperate som vi er for at komme afsted, går vi på kompromis – godt nok aner hverken Lund eller jeg en fis om busselskaber i Lusaka, så af den grund holder vi os neutrale når det kommer til valg af bus.

Pludselig står det klart for hele skaren af efterfølgere, at de hvide musungoer nu har et problem – hurtigste mand der kan hjælpe får penge...det kan godt gå hen og blive lidt sammenpresset. En får hurtigt diskuteret med Anja og slæber os med et andet sted på stationen, og 1-2-3 så har vi købt busbilletten hos CV transport – selskabet selv zambianerne forsøger at holde sig fra. Sådant kan det gå, når man bliver presset. Anja er igen hurtig på aftrækkeren, og får ringet de første fem zambianske kontakter op hun har på mobilen, for at få tilkendegivet holdninger til vores busselskabsbeslutning. Et billede begynder hurtigt at tage form, og det er ikke rosenrødt. Da der ikke umiddelbart synes at være så meget at gøre ved det, må vi i første omgang sørge for at få gjort vores indkøb i LEVI centret – der til vores store overraskelse svarer prismæssigt til at handle i Danmark. Efter endt dag vender vi tilbage til vores lille hybel, og sover alle tre inden hovedet rammer puden.

Fra Lusaka til Mpulungu d. 5. september 2014

A long journey

Senere da vi kører med en taxa fra storcentret spørger vi en taxachauffør om, hvad han skal have for at køre os til Mpulungu den følgende dag. Altså selvfølgelig kun hypotetisk. Efter lidt forhandling får vi ham fra 2000kw ned på 1800kw, hvilket næsten svarer til 1800 danske kroner... og det er bestemt en overkommelig pris for at køre 1.070 km. i taxa. Anja ringer igen rundt til samtlige +260 numre og et billede begynder at tegne sig... de tre semi københavnerne har totalt styr på forhandlingsstrategierne. Det viser sig nemlig at benzinen i sig selv vil koste omkring 1800kw - så for chaufføren er dette virkelig en dårlig handel. Det finder han desværre også ret hurtigt ud af og ringer til Anja og forlanger en højere pris. Vi tilbyder, at betale benzinen derop og sammen finde en fair pris - forhandling afsluttet og vi aftaler at mødes kl. 16:00 foran LEVI centret. Tiden går og klokken bliver 16.00, men der er ingen taxa i sigte...vi vandrer frem og tilbage mellem Mugg'n Bean og parkeringspladsen i en times tid og stadig ingen chauffør...17:15 triller den nogenlunde hvide Toyota Corolla ind foran bagindgangen klar til afgang. Efter et kvarters masen lykkedes det at få alle taskerne ind i Corollaen og til Lunds og min store overraskelse, er begge seler på bagsædet smækket fast bag sædet, og det viser sig at begge er defekte og det samme gælder højre bagdør. Vi udveksler begge blikke, der beskriver den indre konflikt vi nu er havnet i, men ingen af os siger noget. Chaufføren aflæser tydeligvis vores uvillighed, og bliver derfor utålmodig og sur – "nu er det nok, kom så ind i bilen", siger han – i ren afmagt placerer vores kroppe sig på bagsædet af den hvide Corolla – hvor jeg må indtage midtersædet, da Anjas ene taske skal bo på det modsatte sæde op ad defekt bildør. Allerede før bilen tændes skrider modviljen i min mave, at det vi har gang i er helt forrykt, men udvejen er ikke uden konflikter, og med relativt fremmede mennesker holder jeg mig tilbage og giver efter, og bilen triller ud af parkeringspladsen foran LEVI.

Havde det været danske tilstande, ville bilen være fyldt op til randen med benzin, vasket, pudset og tjekket igennem fra top til tå og inklusiv veludhvilet chauffør. Det er ikke helt tilstandene i Zambia, så derfor starter vi lige med en rundtur i Lusaka, for at få benzin på, købt olie og så af sted. Inden vi passe-

rer byskiltet får vi lige en opsang fra chaufføren om hans hektiske dag – hvordan han ikke engang nåede hjem for at skifte sko inden afgang. Hvilket viser sig at være så stort et problem, at de stakkels gadesælgerne, nu i let trav, må til at vise deres sortiment frem og forhandle ind af bilruden – det er ikke noget vi jyde-københavnere oplever hver dag, og det får vi med for de 1800 kw. Så nu kan de to let utilfredse Emojies på Corollaens bagsæde igen trække på smilebåndet.

I snegletempo forlader vi den zambianske hovedstad, og vender nu snuden nordpå. Med solnedgangen i vest kører vi ud i det zambianske land, fuld af eventyrlyst og forventninger. Vores eventyrlyst bliver dog hurtigt omstillet til virkelighed, da solnedgangens betydning er international og betyder mørke...Totalt mørke... Det eneste lysskær er de blændende forlygter på de modkørende, der hurtigt skaber lidt debat i den lille tætpakkede Corolla...”Hvorfor tager de ikke det lange lys af” og ”hvorfor blinker chaufføren til venstre, hver gang han møder en bil?” (Det skal måske lige siges, at man kører i venstre side i Zambia, hvilket i sig selv lige kræver lidt tilvænning). Mens spørgsmålene hænger som en tæt tåge i Corollaen, begynder erkendelsens langsomt at tage til hos Alex, der bliver mere og mere svedt bag rattet, mens han halvdesperat hiver og flår i lang-lys-stangen til højre for rattet, med det resultat at træerne i vejkannten lyser op, mens kørebanen stadig ligger halvmørkt hen. Desperationen spreder sig som en steppebrand i den lille tætpakkede Corolla – ”Øh, Alex har vi ikke noget lys på?” – Alex: ”Yes, we have plenty of light on the car” ... - Hvad gør man så, når det sagte ord ikke stemmer overens med virkeligheden...man gentager sig selv indtil sandheden siver ind hos vedkommende. Det lykkedes ikke...men heldigvis får vi da irriteret ham tilstrækkelig til en rap opbremsning og parkering i vejsiden – så lyset kan blive tjekket. Det viser sig heldigvis, at der er lys på, bare ikke så meget som man kunne ønske sig på en 1.070 km køretur. Vi godkender, mest af mangel på alternativer her midt i ødemarken, og triller videre. Vi kunne heldigvis føle os nogenlunde trygge ved Alexs chaufføregenskaber - der blev ikke taget chancer af nogen art, og han tilkendegav en tydelig holdning til spritkørsel, og folk der kører for hurtigt, så no worries. Det viser sig faktisk, at Alex er så påpasselig, at han kører noget mindre end hastighedsgrænsen. Så listen over gode grunde til at køre med taxa i stedet for bus begynder langsomt at svinde ind og vende sig til det modsatte. Tiden tikker og de 12 timer, som var det oprindelige bud skrider mere og mere frem mod bussens 16 timer. Og vores hovedargument om ”transport sikkerheden”, kan ligeledes drøftes på nuværende tidspunkt.

Aftensmaden for de hvide mennesker i Corollaen indtages på en jordmark med en halvåben bygning, hvor der ”serveres” svedige pølser, samosaa og butterdej med udefinerbare kyllingerester i. Jum jum hvad skal vi dog vælge... Det blev samosaa og udefinerbar kylling i butterdej – samosaaen blev til hele tre bidder og butterdejen måtte jeg melde pas på allerede efter én bid. Som det ofte er tilfældet i u-lande lever der en masse fattige mennesker, der ikke har råd til mad, så dette er ikke lige stedet, hvor man smider sine aftensmadsrester ud – men selvom Anja gentagende gange fortæller mig, at jeg bare skal gå hen til de hjemløse, der sidder 5 meter fra os i vejkannten, kan jeg ikke få mig selv til at give dem den mad, jeg allerede har spist af. Men da jeg ser taknemmeligheden sprede sig i deres ansigter, bliver

jeg klar over, at det er min egen danske forfængelighed, der igen tager styringen, og at det er nu tid til at lægge den på hylden.

Vi kører videre og efterhånden som natten falder på, bliver øjnene også sværere at holde åbne – og her var det jo virkelig at håbe, at det kun var de hvide i bilen, der viste dette tegn, men sådan var det desværre ikke. Så vi dikterer, at han skal finde en sikkert sted at holde ind. Tja, her vidste vi så ikke, at det ville tage ham to timer at finde et sikkert sted uden "crops", som han så fint kalder dem. Kl. nærmer sig 02:30 og det bliver endelig tid til at få et par timers søvn, hvilket hurtigt viser sig, at være lettere tænkt end gjort – halvanden times søvn og så på farten igen. Heldigvis i minus trafik og med solopgangen i øst, giver denne smukke morgenstund fornyet energi til en ny dag.

Optimismen får igen sat sit præg i den lille Corolla, indtil at gearene for alvor begynder at suge olie. Igennem hele turen, har de omtrent drukket den samme mængde olie, som vi har drukket vand. Alex køber olie i flæng og må hver halve time holde ind til siden for at hælde på. Det resulterede selvfølgelig i, at han til sidst løb tør.

Undervejs på ruten er der "tjek points", hvor politiet står og tjekker bilerne. Lidt før tjekpointen i Mpika, begynder bilen at have problemer med at trække op af bakke, og i tjekpointen nægter den pludselig at køre. Alex taler med en af vagterne på Bemba, stiger ud af bilen med følgende besked hængende efter sig – "Vent her". Som om vi har nogen anden udvej. Og så hopper han ind i en fremmed bil og kører væk. Her sidder vi så, totalt efterladt i en tjekpoint i Mpika. Skønt – da situationen simpelthen er for bizart og yderst komisk tyer vi alle tre til forsvarsmekanismen latter og bryder ud i latter. Efter ca. 20 min. vender Alex tilbage med 4 forskellige dunke olie, og hælder på bilen i et væk – gearene spinder og vi kan igen kører videre. Nu nærmer klokken sig 8.00 og turen har på nuværende tidspunkt taget 15 timer, og jeg har intet begreb om, hvor langt vi har igen. Efter 10 minutter kørsel begynder bilen at sige yderst mærkværdige billyde, noget fortæller mig, at kileremmen lige er røget en tur, men da kilerem ikke er et af de engelskord, jeg har slidt mest på, bliver det hurtigt for stor en sproglig udfordring, og jeg dropper mit bilsprog og holder mund. Både Alex og Anja ringer rundt efter hjælp, men da det jo er en bil i vanskeligheder, kan det være meget svært at assistere gennem telefonrøret. Alex finder frem til kileremssvaret gennem hans mekaniker fætter, og vi er naturligvis interesseret i at vide, om det er sikkert at køre videre. Svaret bliver et klokkeklart: "*NEJ, men vi har ikke andet valg, så vi fortsætter*" – og det kunne vi da sådan set kun være enige med chaufføren i. Det var bilen bare desværre ikke. Med os stigende op fra håndbremsen og motoren bliver de kloge mekanikere enige om, at det nok trods alt er bedst at trille ind til siden. Da Corollaen først får lov at slippe for at køre, bestemmer den sig for, at her vil den blive holdende.

Man skal ikke langt uden for Lusaka, så begynder de små klassiske afrikaner landsbyer at dukke op – det samme her. Langs vejsiden ligger der med jævne mellemrum disse sjove små lerhytter, med en frygtelig

masse afrikanere i, der virker til at kede sig ret så bravt, og derfor finder det yderst interessant, at når en bil, en sjælden gang bryder sammen, og så oveni købet med 3 hvide musungu piger i, er det totalt win win situation. Så børn fra nær og fjern kommer løbende og cyklende, både for at hjælpe, men mest af alt nok for at få en god oplevelse. Og det fik de. Diskussionen om penge synes uundgåelig med Alex, og derfor besluttede vi hurtigt at fortælle at vi vil give ham yderligere 1000kw, vi havde allerede betalt 970kw for benzin, og da aftalen ikke var overholdt og vi nu var havnet i en yderst uheldig situation, synes vi ikke, at han skal have mere. Så sådan blev det. Anja er lynhurtig på aftrækkeren og får ringet en af skolens elever, Felix, op, da hun ved at han har familie i Kasama. Og Bingo, transport arrangeret med Felix onkel. Vi får lokationen forklaret – at vi står placeret mellem Mpika og Kasama, så ca. en halv times kørsel fra Kasama. Da Alex ikke hører denne samtale, forsøger han at stoppe biler, både til ham selv og bilen, men også til os – hvilket lykkedes relativt hurtigt. Men vi afslår tilbuddet, da vores transport på dette tidspunkt er ca. 15 min. væk, så det vælger vi at vente på. Her blev vi klogere og fattigere. For det 1. befinder vi os ikke mellem Kasama og Mpika, men kun 20 min udenfor Mpika, og dermed halvanden time fra Kasama. For det 2. havde vi lige glemt, at det er en zambianer vi har lavet aftale med, og de kører når det lige passer ind. Det betyder 4 timers venten i vejkanten...med 5 zambianske drenge siddende 2 meter fra os, gloende som om vi er en ny storfilm i biografen. De griner, peger og snakker om os, og desværre fattede ingen af os, hvad den anden part siger. Da danskere jo spiser noget oftere end zambianere, løber vi undervejs ind i "sult-problemet", og da det ikke er særlig høfligt at spise foran andre, og da slet ikke fattige afrikanere, besluttede vi os for at dele al vores slik, skumfiduser, popcorn og danske figenstænger med tilskuerne. Det viser sig hurtigt at være en større oplevelse end først forventet. Maria har figenstænger så alle kan få en hver, noget de zambianske drenge på disse kanter bestemt ikke er vant til. Selv indpakningen er en fest for dem, og den ene begynder staks at sutte på papiret. Jeg viser ham, at madgevinsten gemmer sig indeni pakningen. Nysgerrigt og iagttagende spiser de med forsigtighed figenstangen, og alle på nær én synes at nyde den. På et tidspunkt kommer der en dreng mere til, og en af de ældste, altså ca. 13 år, løber ham i møde. Da de kommer tæt på hinanden driller og tjatter de lidt, hvorefter de tager hinanden i hånden og går de andre drenge i møde. Anja forklarer, at det er tegn på venskab, og alle gør det uanset alder – det sammen gælder eleverne på NSA. Igen et møde med kulturforskellen, et møde der på mange måder fortæller meget om det zambianske folkefærd. Følelser er til for at vise dem, hvorfor skulle Gud ellers have givet mennesket dem.

Efter at have stegt i 4 timer i den afrikanske middagshede ankommer vores transport. En ikke helt tilfreds chauffør triller ind i vejkanten, og forklarer os at den opgivende lokation ikke helt stemmer overens med virkeligheden. Da både han og bilen havde regnet med en 2 og ikke en 4 timers køretur er begge ved at løbe tør for brændstof. Og vi er derfor nødt til at køre tilbage til Mpika. Nu begynder frustrationerne for alvor at dukke op. Vi havde lige snakket med koordinator parret, Lars og Vickie, fra Campen, og var blevet informeret om, at den sidste bus fra Kasama til Mpulungu ville køre kl. 15.00, og hvis vi skulle have båden over til Campen, skulle det senest være kl. 16.15. Vi forsøger at holde håbet oppe

med campen, men kan godt se det umulige i at nå det, velvidende at der er en 3 timers køretur fra Kasama til Mpulungu.

Vi får fyldt bilen med flere Tennis-kiks, vand og Cola light i Mpika og forsøger så endnu engang at nå vores mål, nu i ny og noget mere komfortabel Toyota. Felix' onkel lover, at han nok skal få os til Mpulungu, den selv samme dag, hvordan er der ingen af os der aner...og det var nok også godt nok...

Mod alle ods forfølges vi af olieskæbnen, der igen angriber den stakkels Toyota og allerede inden vi rammer Kasama hoster og sprutter bil nummer to og vi må endnu engang holde ind efter olie til bilen – Nej, nu må det stoppe!

Da vi nærmer os Kasama begynder der langsomt at tegne sig et billede af en zambiansk storby – ikke som Lusaka med bil-kaos og fattigdom, men mere som en provinsby, med fodboldbaner i udkanten, etplans boligblokke, grønne arealer og et folkefærd med flere penge mellem hænder end den gennemsnitlige zambianer. Til min store skræk og rædsel kan jeg hurtigt konstatere at denne famøse køretur vil ende på Kasamas station – åh nej, ikke flere zambianske stationer. Og hvis jeg troede at Lusakas station ville byde på overraskelser, så var denne en ren Kinder-overraskelse. Med 50 km. i timen flyver bilen ud over vejkanterne og lander en halv meters penge længere ned i den rødbrune lerjord, hvorefter den gør en rap opbremsning. En lokal-sprogs-svada ryger gennem luften ud til en gruppe mænd, der hurtigt stimler sammen omkring bilen, og hokus pokus så blev Toyotaen tømt for bagage. Og her gik jeg og troede at zambianere ikke kunne skynde sig... en blanding af dansk, engelsk og lokal-gloser flyver gennem luften. Anja løber lynhurtigt hen til ham, der åbenbart er ansvarlig for den næste del af vores transport, og forsøger at bekræfte chaufførens forespørgsel at en køretur fra Kasama til Mpulungu koster 50kw. per person. Den er i hus lige indtil vores manglende-olie-drevne køretøj forsvinder ud i horisonten, og med den forsvinder aftalen også. Her står vi så og skal igen igen igen til at forhandle med zambianske crooks. Hvis vi synes situationen virkede uoverskuelig og besværlig, da Alex' bil brød sammen, så er det intet sammenlignet med den situation, vi nu står i. Endnu engang forsøger Anja at få en god forhandling i hus, men bilmændene er hurtigere end os, og har allerede pakket al vores bagage på taget af bilen, og er nu i gang med at fastfortøjre det med et blå sømands reb, og ved dermed at de kan presse os mere end omvendt. Hvilket får Anja til at se rødt...nu er det nok...ikke flere forhindringer! Anja kigger bedende på mig og jeg overtager forhandlingerne...for ikke nok med at de nu vil hæve den først aftalte pris, nu vil de også have penge for vores bagage...WHAT! Grand voksen zambiansk chauffør fra Kasama Afrika forsøger at bilde grand voksen Musungu kvinde fra København Danmark ind at de ikke havde set, hvor meget bagage vi havde med, for så ville de da selvfølgelig have regnet det ind i prisen med det samme, når nu det ikke kun er håndbagage. HÅNDBAGAGE...ligner vi nogen der kun rejser med håndbagage – I har sgu da lige flået al vores bagage ud af manglende oliedrevet Toyota køretøj – nej nu må I simpelthen stoppe. Kun fordi chaufføren har ufattelig flotte zambiaøjne lykkedes det mig at holde fatningen og også lidt for Lunds skyld, så hun ikke står strandet i Kasama med to kvinder der er gået op i limningen.

Chaufføren kigger mig i øjnene og siger meget sødt; "Let us help each other" – efterfulgt af; "What can I do to help you" – Okay så' noget skal man ikke sige til skriver-pigen, når hun har rejst i 4 dage og kun har levet af ingefærsmoothie og Tennis-kiks...så med halv grådkvalt stemme får jeg fremstammet; "Help us to Mpulungu." Vi aftaler 200kw for os alle tre inkl. bagage. Og så bliver vi ellers eskorteret ind allerbargerst i Toyota nummer 3. Og sidste distance skal nu kortlægges. Det føles allerede som de længste 4 timer i mit liv. På trods af sult og træthed lykkedes det alligevel chaufføren at muntre os alle tre lidt op, da han midt ude i ingenmandsland vælger at fyre op for gospelen og skråle med, sammen med resten af zambianerne i bilen. Og på den måde gøres dette til en uforglemmelig oplevelse. Vi ankommer først i Mpulungu sent om aftenen, helt udmattet, men med højt humør. På trods af træthed lykkedes det alligevel at få smækket en picnic op på fortrappen, og tiden synes nu inde til at skåle på en næsten ankomst til destinationen. Og så er det ellers på hovedet i seng.

Eventure Campen d. 7. september 2014

Ankomst til Eventure Campen

Endelig når vi til den del af rejsen, der foregår til søs. Tempoet daler stødt da vi krydser Tanganyika søen og vi sejler stille og roligt ind i bugten mellem Katoto og Mbete til et sandt paradys af rødbrun sandstrand og stenhytter med stråtag omkredset af bananpalmer og mangotræer. På strandbredden står Vickie og Peter med armene i vejret og byder os velkommen. Da vi hopper fra båden forlader den lange rejse kroppen og der gøres plads til nye fantastiske indtryk.

Hytten vi bliver indlogeret i har udsigt over Tanganyika søen, og følger man den lille stensti skråt foran døren, bliver man ført ned til et badeplateau med hængekøjer, sofagrupper, liggestole og en badebro af sten. Stedet emmer af ro og overskud, med dens små hjemmelavede skilte, der byder en velkommen til de forskellige steder på plottet.

Eventure Campen d. 16. september 2014

Første skoledag

Så kom dagen endelig, hvor skoledagen skulle til at begynde i Eventure Village. Med maven fuld af sommerfugle og kaffe bevæger vi os mod skolebygningen. Som noget nyt havde jeg valgt at starte dagen med 16 minutters yoga i stedet for meditation, så min krop kunne føle sig klar. Men om jeg så havde lavet yoga i 3 timer, ville jeg ikke have været klar. Vi fik at vide dagen før, at vi skulle have en præsentationsrunde til morning session, hvilket i sig selv virker ganske naturligt, og er noget jeg har gjort en milliard gange før. Af uforklarlige årsager fik det hele min krop til at sitre, og det meste af dagen blev påvirket på grund af dette. Jeg kan tydeligt mærke at udfordringen med at forklare sig på et fremmedsprog, går ind og skaber lidt usikkerhed og jeg stifter her bekendtskab med en ny side af mig selv. Man kan

hjemmefra føle sig nok så sikker i sin lærerrolle, men at skulle undervise på engelsk, får mig pludselig til at tvivle på mig selv og alt det jeg har lært hjemmefra, for hvordan griber man det an her i Zambia? Hvad nu hvis det jeg kan og ved ikke er godt nok? Hvad nu hvis de ikke forstår mig...og endnu værre, hvad nu hvis jeg ikke forstår dem? Og så den typiske kvindelige...hvad nu hvis jeg ikke formår at skabe en nær relation til dem, ligesom jeg har hørt, at alle de andre frivillige har gjort? Midt i alt mit tankespind kommer frygten snigende i forhold til om det vil være mig muligt at gøre en forskel i deres liv og omvendt – da det på flere planer jo var grunden til rejsen...

Efter den længe frygtede præsentationsrunde, der går ligeså dårligt som jeg forventede, går vi ind i lokalet, hvor Thomas og Emilie står for en sublim undervisning. De har til opgave at skyde Modul 5 "Entrepreneurship and Project Management" i gang – og her viser de hvordan man griber undervisningen an i Zambia. Da de sætter eleverne i gang med den første opgave får jeg endelig mulighed for at tage en runde og lige få snakket lidt med hver og en. De er meget behagelige og sjove at være sammen med og har en lyst til at lære som man sjældent ser i Danmark. Den ophobede frygt får nu lov til at forlade kroppen, og jeg kan igen slappe af og nyde det nye selskab.

Eventure Campen d. 22. september 2014

Paradisets Ø

Vi har nu været i gang i campen i 14 dage - og hvilke 14 dage. En mindre følelsesmæssig rutsjetur har stået på i den fortløbende tid. Det første møde med Eventure campen var som at rejse til paradiset. Det viste sig dog hurtigt, at Paradiset også er noget der kræver tilvænning. Selv i paradisets have skal der nemlig arbejdes, og her kører tingene ikke som på planeten Danmark – her skal alting nemlig ordnes med håndkraft. Et liv der på mange måder nemt kan virke tiltalende, skræmmende og udfordrende i et og samme åndedrag, og som derfor også kræver tilvænning. Her er meget få elementer fra den "normale" vante hverdag i Brønshøj, som man kan tage med sig, hvilket betyder, at man nu skal kreere nye rutiner og vaner. Så hvad vil være mere oplagt end at benytte chancen til at udskifte gamle dårlige vaner med nye gode vaner.

Eventure Campen fredag d. 26. september 2014

New lifestyle

Jeg kan se at mine sidste tanker går tilbage til tiden, hvor jeg forsøgte at finde ind i en ny rytme og hverdag her i Eventure Village. Det er nu lykkedes og her er så fantastisk at det helt skræmmer mig. Jeg er meget påvirkelig lige nu, og alt går under huden på mig.

Jeg elsker:

- ☉ at jeg ikke skal bekymre mig om at nyde solskinsdagene,
- ☉ at når jeg underviser kan jeg se i elevernes øjne, at de suger til sig, griner og engagerer sig, ikke fordi de skal, men fordi de elsker at suge ny viden til sig,
- ☉ at der hver dag sker ting, der aldrig ville ske i mit liv Danmark,
- ☉ at se solen stå op over Tanganyika søen hver morgen,
- ☉ at se de andre lærere i øjnene og vide at vi er sammen om at skabe dette,
- ☉ at mens jeg skriver dette, er der en skrigende orne og 10 arbejdere bag mig, der forsøger at binde den stakkels gris, så den kan komme på en sejltur,
- ☉ at hver gang jeg fører en samtale med en elev, er det ikke bare en samtale, men en ny relation der er i gang med at blive etableret,
- ☉ at arbejdet foregår under et mangotræ med udsigt over Tanganyika søen.

Eventure Campen søndag d. 28. september 2014

Søndag

Tænk at jeg rent faktisk kan skrive, at jeg vågnede kl. 05.15 på en fredag...ja, og ikke nok med at jeg vågnede, så traf jeg rent faktisk også beslutningen om at stå op. Nye tider for Maria Skriver i Zambia. Jeg listede ned på plateauet ved vandet og fik igen fornøjelsen af en solopgang over Tanganyika søen. At vågne på den måde bliver jeg aldrig træt af.

Faktisk er der ikke meget på nuværende tidspunkt, som jeg kan sige, at jeg er træt af. Jeg synes efterhånden at have erfaret, at når dette sker, så gælder det om at holde fast i det, for så betyder det, at jeg er det rigtige sted i mit liv lige nu – og 4 måneder er med et lavet om til en envejs billet til Zambia.